הנערה בעלת פני תיש

איטליה

שתים-עשרה בנות נולדו לכפרי מסניאללו. הן היו כמו מדרגות בעליה, כי בין אחת לשניה הפרידה שנה אחת. האבא המסכן עבד קשה כדי להאכיל משפחה גדולה כזו, ולמרות זאת הבנות לא פעם הלכו לישון רעבות.
יום אחד עבד מסניאללו בחפירות לרגלי הר גבוה והגיע לפתח מערה שהייתה כה חשוכה וקודרת שאפילו השמש פחדה להיכנס לתוכה. פתאום מתוך המערה יצאה לטאה גדולה וירוקה ועמדה מולו. מסניאללו נרעד מפחד, כי הלטאה הייתה גדולה כמו תנין וגם נראתה פראית כמוהו.
אך הלטאה התיישבה על ידו בנחת ואמרה "אל פחד, אישי הטוב, אינני רוצה לפגוע בך. להפך, אני מתכוונת לעזור לך."
כשהאיש שמע את המלים האלה, כרע ברך לפני הלטאה ואמר "גבירתי יקרה, כי אינני יודע איך לקרוא לך אחרת, אני נתון לכוחך, אך תהי רחמנית, כי בביתי חיות שתים-עשרה בנות שחייהן תלוים רק בי."
"לכן גם באתי אליך" ענתה הלטאה "תביא אלי מחר בבוקר את הצעירה שבבנותיך. אני מבטיחה לגדל אותה כאילו הייתה בת שלי, ולדאוג לה לכל."
כשמסניאללו היה אומלל מאוד, כי האמין שהלטאה רוצה לאכול לארוחת ערב את בתו הצעירה ביותר, ולכן גם הרכת בשר ביותר. אך אחר כך אמר לעצמו "אם אסרב, המפלצת תאכל אותי כאן במקום. אם אתן לה מה שהיא מבקשת, אעקור חלק מעצמי, אך אם אסרב, היא תיקח אותי כולי. מה לעשות ואיך אצא מהבעיה?"
כשהוא מלמל כך לעצמו אמרה הלטאה "תחליט מיד לעשות מה שאמרתי. אני רוצה רק את הבת הקטנה שלך, ואם תסרב, אתה עלול להינזק."
מסניאללו ראה שאין לו מוצא וחזר לביתו. הוא נראה כל כך חיוור ועלוב שאישתו שאלה "מה קרה לך, יקירי? האם רבת עם מישהו,

או אולי החמור שלנו התפגר?"
"לא זה ולא זה" ענה בעלה "אלא דבר הרבה יותר גרוע. לטאה איומה הפחידה אותי נורא, כי אמרה שאם לא אביא לה את בתנו הצעירה ביותר, היא תתנקם בנו. ראשי כמו גלגל-טחנה ואינני יודע איך לנהוג. אני בין השטן לעומק הים. את יודעת כמה אני אוהב את רנזוללה, בתנו הקטנה, אך אם לא אביא אותה מחר בבוקר אל הלטאה, אומר שלום לחיי. אמרי לי מה לעשות?"
כשאישתו שמעה כל זאת אמרה "איך תדע שהלטאה היא באמת האויב שלנו? אולי היא ידיד מוסווה. אולי הפגישה שלכם היא סימן לדברים טובים יותר ותעזור לנו לצאת מהעוני והדלות. לכן קח מחר את הילדה, כי לבי אומר שלא נצטער על כך."
מסניאללו התעודד כששמע זאת ולמחרת בבוקר מוקדם לקח את בתו הקטנה והוביל אותה למערה.
הלטאה המתינה לבואם ובאה לקראתו. היא לקחה את ידה של הילדה ולמסניאללו נתנה שק מלא זהב, באומרה "עם זה תוכל לחתן את בנותיך ותן להן זהב זה כנדוניה. תתעודד, כי אהיה כמו אבא ואמא לרנזוללה. היא זכתה במזל גדול שהגיעה לידי."
מסניאללו הודה ללטאה על נדיבותה וחזר הביתה לאישתו.
מיד כאשר נודע בסביבה שהכפרי מסניאללו התעשר, הופיעו מחזרים רבים אחרי בנותיו, והוא הצליח לחתן את כולן, ועוד נשאר לו מספיק זהב כדי שיחד עם אישתו יחיו בנוחות ונחת עד סוף ימיהם.
כשהלטאה נשארה לבדה עם רנזוללה המערה הפכה לארמון מפואר. כאן היא גידלה את הילדה כמו נסיכה קטנה ודבר לא חסר לה. היא קיבלה אוכל טעים בשפע, בגדים יפים ללבוש ומשרתים רבים שמילאו את בקשותיה.
קרה שיום אחד מלך של הארץ צד באזור זה ולא הרגיש כי לילה מתקרב. כאשר ראה אור מרחוק שלח את אחד ממשרתיו לשאול האם יוכל ללון במקום.

כשהמשרת דפק בדלת הלטאה הפכה לאישה-פייה יפה ופתחה את הדלת בעצמה. אחרי ששמעה את בקשתו של המלך שלחה לו מיד מסר, שתהיה שמחה לארח אותו אצלה ולספק את כל צרכיו.
המלך קיבל את ההזמנה ובא אל הארמון, שם התקבל בכבוד רב. מאה משרתים עם לפידים באו לקראתו, מאה נוספים שרתו אותו ליד השולחן ועוד מאה נפנפו במניפות כדי לגרש זבובים ממנו.
רנזוללה בעצמה מזגה לו יין, ועשתה זאת בחינניות כזו שהמלך לא הפסיק להביט עליה. הוא התאהב בה בו במקום ופנה אל הפייה כדי שתרשה לו להתחתן עם רנזוללה. הפייה שדאגה לנערה אותה גידלה זמן רב, הסכימה מיד ואפילו נתנה לה נדוניה של שבעת אלפים מטבעות זהב.
המלך, שהיה מאושר מהסכמת הפייה, יצא מיד לדרך יחד עם רנזוללה, אך זו אפילו לא נעצרה בכדי להיפרד מהפייה ולהודות לה על הכל שעשתה למענה.

אי-הכרת טובה זה הכעיס מאוד את הפייה והיא החליטה להעניש את הנערה. היא זרקה עליה כישוף והפכה את פניה לפני תיש. תוך רגע הפה היפה של רנזוללה התארך והפך לזרבובית גסה עם זקן ארוך, לחייה שקעו ושתי צמותיה הפכו לזוג קרניים חדים. אלא שרנזוללה לא הרגישה כלל בכך.
כשהמלך הסתובב והביט אחורה חשב שאיבד את בינתו. הוא פרץ בבכי וקרא "איפה השערות שקסמו לי כל כך? איפה העיניים שמבטן חדר ללבי? איפה השפתיים שרציתי לנשק? האם עלי להיות קשור לתיש לכל החיים? לא, שום דבר לא יהפוך אותי למטרת לעג של נתיני, בגלל נערה בעלת פני תיש!"
כשהגיעו לבירת הממלכה הוא סגר את רנזוללה בצריח של הארמון, עם בחורה משרתת, נתן לכל אחת מהן חבילת פשתן לטוויה ואמר שמשימתן צריכה להתבצע עד סוף השבוע.
המשרתת, שנשמעה לפקודת המלך התיישבה מיד לגלגל הטוויה והחלה בעבודה

במסירות כזו שגמרה את הכל עד ערב שבת. אבל רנזוללה, מפונקת על ידי הפייה, לא שמה כלל לב לשינוי שבהופעתה, זרקה את הפשתן מהחלון ואמרה "מה חושב לעצמו המלך? מדוע הוא מושיב אותי לעבודה. עליו לזכור שקיבל שבעת אלפים מטבעות כנדוניה שלי, ושאני אישתו ולא עבד. הוא כנראה השתגע אם מתנהג ככה אלי."
ובכל זאת, כאשר התקרב ערב שבת וראתה שהמשרתת גמרה את עבודתה, פחדה שהמלך יעניש אותה. היא מיהרה לארמונה של הפייה וסיפרה לה הכל. הפעם הפייה נתנה לה שק מלא פשתן טווי ואמרה לה להוכיח למלך כמה טוב היא יודעת לעבוד. רנזוללה לקחה את הפשתן וחזרה לארמון, שוב בלי להודות לפייה אפילו במילה אחת.
כאשר המלך ראה את הפשתן טווי נתן למשרתת גור כלבים קטן, וגור כזה גם לרנזוללה ואמר להן לדאוג לחיות אלה ולגדל אותם היטב.
ושוב המשרתת טיפלה בכלב שלה במסירות, כאילו היה זה בן שלה. אך רנזוללה אמרה "אינני יודעת מה קורה כאן. האם נפלתי לבית משוגעים? האם המלך חושב שאתן לאכול לכלב ואסרק אותו יפה בידיים העדינות שלי?" היא זרקה את הכלב מהחלון והוא נפל מת על אבן.
עברו כמה חודשים והמלך שלח מסר לשתי הבחורות, באומרו כי הוא רוצה לראות את הכלבים שלהן. רנזוללה, שהדרישה זו הבהילה אותה, רצה שוב לארמון הפייה. אך הפעם בדלת הארמון עמד איש זקן ששאל "מי את ומה רצונך?"
רנזוללה ששמעה זאת קראה בכעס "אינך מכיר אותי, בעל זקן תיש שכמותך. ואיך זה שתעז לדבר אלי כך."
"זה לא אני שהוא בעל זקן תיש אלא את בעלת ראש תיש. רק רגע, נערה רעה ואראה לך מה הביא לך חוסר הכרת הטובה שלך."
הוא הוציא מראה והעמיד אותה לפני רנזוללה. כשזו ראתה את פניה המכוערות כמעט והתעלפה, ופרצה בבכי איום. אך הזקן

אמר לה "רנזוללה, את חייבת לזכור שנולדת בת למשפחת איכרים ענייה, ושהפייה הפכה אותך למלכה. אבל את לא הכרת לה תודה, ואפילו לא אמרת מילת תודה אחת על כל מה שעשתה למענך. עצתי היא שאם תרצי להתפטר מהזקן הארוך שלך, נפלי לרגליה של הפייה ובקשי סליחה. יש לה לב רך ואולי היא תרחם עליך."
רנזוללה, שבאמת ובתמים התחרטה על התנהגות הגרועה שלה, קיבלה את עצתו של הזקן והפייה סלחה לה. לא רק שהחזירה לה את פניה היפים אבל גם הלבישה אותה בשמלה רקומת זהב, העניקה לה מרכבה מפוארת ושלחה אותה אל המלך, בעלה, בלוית משרתים רבים. המלך שראה שוב את פניה היפות של רנזוללה התאהב בה שנית והצטער על שנהג בה קודם בחומרה.
וכך רנזוללה חיה עוד הרבה זמן באושר, אהבה את בעלה המלך, כיבדה את הפייה הטובה והודתה לאיש הזקן שאמר לה את האמת.